

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko J. J.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 2 września 2015 r., sygn. akt I ACa 339/15,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 4 grudnia 2014 r., którym oddalone zostało powództwo o zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia woli przenoszącego z powrotem na powoda udział w 1/3 części we współwłasności opisanej nieruchomości oraz udziału w 1/2 części we współwłasności drugiej nieruchomości.

Powód powołał w skardze kasacyjnej podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania przyczynę

objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej stanowi, zdaniem skarżącego, konsekwencję oczywistego naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 898 § 1 k.c., polegającego na zawężeniu jego wykładni, która powinna prowadzić do przyznania mu szerszej ochrony, skoro darowizna została zdziałana pomiędzy najbliższymi osobami i doprowadziła do pozbycia się jedynego składnika jego majątku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Ugruntowane zostało w orzecznictwie jednolite zapatrywanie przyjmujące, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest podanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie

powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącego. Analiza jego uzasadnienia, na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku, nie usprawiedliwia oceny, iż kwestionowane orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, które współkształtowały jego treść. Przedstawione przez skarżącego argumenty nie uwzględniają niedopuszczalności kwestionowania oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.) i ustaleń sądu drugiej instancji (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) na etapie postępowania kasacyjnego. Odnosi się to zarówno do czynienia podstawą skargi kasacyjnej przepisów wprost dotyczących oceny dowodów i ustalania faktów, jak i zarzutów naruszenia prawa materialnego, które w istocie do tego prowadzą.

Nie doszło do nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy, stosownie do art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono o kosztach postępowania kasacyjnego.